

NAȘTEREA ȘI MOARTEA. A TREIA DIMENSIUNE?

Beniamin ALEXA

cl. a XII-a, Liceul Tehnologic „Lazăr Edeleanu”, Constanța
Premiul III, secțiunea „Eseu – liceeni”

Căzut într-o lume a păcatului, încorsetat parcă într-o fâșie de pânză rigidă, venetic și intimidat de priviri curioase, încerc să descifrez semnele, sunetele obscure din jur.

„Ce mi se-ntâmplă? M-am născut sau am murit?” Disting, în sfârșit, o voce feminină, de o ascuțime domolită: „Primul nou-născut de astăzi”. Așa deci, iată ce sunt: un boț de carne, probabil, drăgălașă și vulnerabilă.

Zâmbete printre lacrimi, discuții peste discuții, anii trec și mă transpun în postura celui care (se) privește și, de ce nu, zâmbește. Constat că, în necunoștința primilor ani, am fost total străin de durerea apariției mele. O durere de ființă care doar prin iubire a reușit să-și suporte căderea. Alienat, urmez un parcurs ciclic de la „imaterial” la „material”, în care singura dovadă a realizării este că SUNT. Eu – una dintre variațiile eului colectiv.

Straniu este că toți, în istoricul ontologic, aveam întipărit acest moment de grație – al „nașterii” (de fapt, al re-nașterii) – care este o condiție (sau, poate, o șansă?) pentru a înainta, cu o nouă treaptă, spre spiritualizare. Știm bine (o îndelungată experiență existențială ne-a arătat) că tot ce se naște în formă materială trebuie, cândva (oricând!), să și dispară. Cu toate acestea, indiferent de stigmatul de natură teologică pe care îl deține, pentru fiecare dintre noi, nașterea nu este un act inutil, fără sens, ci unul reiterat, de inițiere (cathartică) într-un plan sublim, al cărui scenariu este cunoscut, din Timp, doar de acel Mare Anonim.

Ce este nașterea în accepție comună? De fiecare dată, un nou început de viață. Viața – atemporalul, shakespearianul A FI – are nevoie de motive, iar motivele au nevoie de meditare. Suntem oameni, ființe înzestrate cu un dar esențial, iar meditarea este, în mod necesar, revolta minții și implică – la un nivel profund de înțelegere, spre care toți aspirăm – pacea sufletului. Sufletul, sentimentele ne ghidează și ne armonizează șederea și în lumea aceasta. Cât de inconștienți încă suntem de faptul că

trecerea noastră prin dimensiunea vieții materiale este condiționată de un anumit Timp! În aceste circumstanțe, Timpul – într-o reprezentare lirică, un „leagăn al morții” – în definitiv, pragmatic, devine un încasator feroce pentru aceia dintre noi care privesc moartea ca pe un capăt de linie. Moartea? „Un somn veșnic”, „o mare trecere”, o reîntoarcere în neant? În acest ultim sens, bănuiesc că putem vorbi despre o a treia dimensiune, spiritualizată, a unei lumi... „ne-lumite”, neviolate a nevăzutului. Orbiți de false speranțe, noi, oamenii, avem intenția de a crede ceea ce vrem să auzim. Avem concepții absurde, în care singurul nevinovat este adevărul.

Adesea am sentimentul că deținem o dimensiune proprie, inefabilă. O dimensiune în care cheia este meditația, iar înțelepciunea este o binecuvântare. Este o stare de grație pe care o regăsim în adâncul nostru, în suflet (îl asemuiesc cu... odaia Sfintei Duminici, plină de cufere, iar fiecare cufăr ascunde o jertfă, iar fiecare jertfă este dăruită... Lui).

Da! Cred că există A Treia Dimensiune, acolo unde pătrundem doar prin efectul de-materializării implicat de fenomenul iminent al morții, care delimitează (într-o altă accepție) o altfel de (re)naștere, într-un „dincolo” unde ne esențializăm, unde îl avem atât de aproape pe Dumnezeu.

Avem nevoie să credem aceasta pentru că, altfel, cum am putea îndura moartea celor dragi? 

